

til deres Raadighed, det Overfald, som nu let blev gennemført, og det er affurat det samme, som paa ny kan komme til at foreligge, at vi befinde os i den sørgelige Tilstand, at der intet er i Vejen for, at en fremmed Magt, som vil det, kan byde og befale over os. Det er det, som det ærede Medlem vil: Vi skulle holde os i en saadan Tilstand, at der intet er til Ginder for, at enhver Magt kan komme og byde os Spidsen.

Saa siger det ærede Medlem: Vort med Fæstningen! Men mon det virkelig er det ærede Medlems Alvor, at alt, hvad der er gjort, skal løffes igen? Jeg tror ikke, at han kan mene, at dette skal ske. Men kunde han standse al mulig Bestyknng, alt muligt Forsvar af Landet, da kunde han ganske vist opnaa, at det med Lethed kan komme til at se ud som en Ruin, som han talte om. Det ærede Medlem mener, at vi have ikke Bevis for, at Stemningen for os tiltager i Befolkningen, men jeg mener, at Beviset ligger i Optællingen af de afgivne Stemmer; thi det, at Venstre kan møde med det store Flertal her i Tinget, ligger simpelt hen i Kredsinddelingen, og ikke i, at der er afgivet færre Stemmer for Højre i det hele. Det ærede Medlem veed godt, at der ved det sidste Folketingsvalg er afgivet flere Stemmer for Højre end ved tidligere Lejligheder. Det er det, jeg lægger til Grund for, at Stemningen for Højre har Fremgang. Naar der, uagtet der den ene Gang efter den anden afgives flere Stemmer for Højre, dog ikke kommer flere Repræsentanter for Højre, saa ligger det i Valgmaaden.

Sorup: Nu vil jeg haabe, at det ærede Medlem i alt Fald ikke oftere, naar han er ude paa Forsvarsbevægelsen, vil sige, at Venstre intet vil gøre for Forsvarsagen (N. Andersen: Det har jeg aldrig sagt). Det er mig kært, hvis det ærede Medlem ikke har sagt det, jeg tror, han har gjort ret deri, men naar han nu læser Rigsdags-tidenden, vil han jo se, hvad han har sagt i Dag. Det vil han altsaa ikke sige mere, men han vil nøjes med at sige: Alt, hvad der gøres, er lidet eller ingen Nytte til, naar vi ikke gøre det, han vil. Det er noget, vi have hørt, hver Gang der har været nye militære Foranstaltninger paa Tapetet. Det hørte vi i 1867, og det hørte vi i 1880, og det have vi hørt altid siden: Alt det, der er gjort, bethder lidet eller intet, naar vi ikke gøre netop dette, som det ærede Medlem vil have gjort, og saaledes vil det blive ved, saa længe vi have det nuværende System og det nuværende Ministerium. — Nej,

jeg drager ingen Slutninger af min Kundskab til fortifikatoriske Spørgsmaal, jeg holder mig alene til, hvad vi officielt have liggende for os fra den ærede Krigsminister, som jo er forfaren i de Ting; de Slutninger, jeg drager, drager jeg kun ud af, hvad den ærede Krigsminister har forelagt for os, og det tror jeg, man vel kan gøre. Jeg har ikke sagt, at vort Militærvæsen ikke havde anden Bestemmelse end at holde den indre Ro i Landet, det har jeg ikke nævnt; det tror jeg, er en Bestemmelse, der ligger ganske udenfor Militærvæsenets Opgave. Den maa Politiet tilstrækkelig kunne udføre. Nej, jeg har sagt det samme som den ærede Marineminister, at vort Militærvæsenes Bestemmelse er at konstatere vor Neutralitet og i visse Tilfælde hævde den (Udbrydelse af Marineministeren [N. Ravn]). Ved disse visse Tilfælde tænker jeg paa de Tilfælde, hvor den ikke for Alvor angribes. (Marineministeren [N. Ravn]: Ja, der ligger maaste Forfællen). Jeg antager, at den ærede Marineminister deler min Opfattelse i den Henseende, jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem aldrig vil staa frem og sige, at vi kunne hævde vor Neutralitet imod en Stormagts Angreb, naar denne lægger hele sin Magt i at bryde den. (Marineministeren: Nej!) Altsaa, det er kun smaa Ting, der her er Tale om, og det er det, jeg har sagt. Jeg har udtrykt det ogsaa paa den anden Maade — og deri er jeg glad ved at være enig med den ærede Marineminister — at vor militære Opgave er den at hævde den internationale Orden ved Grænserne og i vore Farvande. Det er ikke en indre Opgave, men det er netop en ydre Opgave. Naar det ærede Medlem saa siger, at det er en daarlig Politikk, at ville have Fred for enhver Pris og at tage de Brygl, som bydes os, saa er det netop min Mening, at man skal undgaa Brygl, og det tror jeg, man gør bedst ved at holde Fred. (En Stemme: „Tror!“) Ja, jeg har i den Henseende nogen Erfaring at bygge paa. Vi have jo set det her tidligere; naar vi have søgt at undgaa Brygl ved at føre Krig, have vi altid faaet Brygl, og det er ikke lovbende for Fremtiden. Det ærede Medlem nævnte 1807, han skulde have nævnt, hvad der ligger nærmere, nemlig 1864. Men for Resten er det, der skete haade i 1807 og i 1864, netop en af Hovedgrundene for mig til at fraraade, at vi gaa alt for vidt med disse militære Anstalter; thi det er jo netop Sagen: vi ere ikke Herrer over, hvorledes dette bliver anvendt. Det ere vi ikke, og vi skulde handle fornuftigere, tror jeg, dersom vi begrænsede